

Acoger, un modo de consolar

«Acogió en su corazón la inquietud, la pena y la amargura del prójimo...»

Con estas palabras nos presenta el padre León, su confesor y biógrafo, a M.ª Rosa Molas. Nos quiere mostrar su gran capacidad de acogida. M.ª Rosa no era una mujer encogida, intimista o de las que rehúye a la gente, sino que poseía un magnífico «don de gentes» que le permitía acoger al hombre, al anciano, a la hermana, al joven, a las niñas... «con afecto y dulce afabilidad de trato y con constante igualdad de ánimo».

El suyo era un corazón donde todos tenían un lugar y donde había lugar para todos. Su capacidad de acogida le hizo dilatar cada fibra del corazón hasta llegar a ser una mujer de «grandeza de alma».

En ella se hizo realidad las palabras del Señor: «era extranjero y me acogisteis». ¿Quién era extranjero? ¿a quién acogió María Rosa?

El extranjero es la persona diferente, el que tiene otra cultura, otra creencia, otro modo de ver las cosas, otras experiencias, otros sentimientos... ¡cuántos extranjeros hay en nuestra sociedad!

Si nos detenemos a pensar un momento, podemos reconocer que todos tenemos necesidad de ser acogidos y de comunicar a alguien nuestro mundo interior.

Dios concedió a M.ª Rosa Molas el carisma de consolar. Y así, se hizo sensible a la necesidad de toda persona y salió al encuentro del otro. Acogió escuchando hasta que el otro dejara de ser extranjero y diferente para empezar a ser hermano y amigo.

«Los pobres recibían mucho consuelo, hablándoles con familiar afecto, en que hallaban alivio en sus desgracias, y conservaban sus palabras y consejos como de amorosa madre para dulcificar sus ulteriores penas y amarguras.»

Acoger al otro es hacer que se sienta en casa, que encuentre un espacio libre donde poder entrar y

descubrirse a sí mismo como criatura libre y amada. Acoger, por tanto, no quiere decir cambiar a las personas sino ofrecer un espacio en el cual, quien acoge y quien es acogido, viven un momento de comunión y de paz.

A la necesidad de acogida, M.ª Rosa respondió con el don de su propio tiempo y espacio, para que se sintieran aceptados así como eran, con sus límites y sus dones.

«Cuando visitaba los pueblos, la gente se disputaba la distinción de hablar con ella, pues su conversación era amena, franca y edificante, deseando todos tener el placer de volver a saludarla.»

M.ª Rosa Molas no improvisó sino que poco a poco fue recorriendo el camino que va del yo al tú, hasta el nosotros. Se recogió personalmente para acoger al otro, hizo silencio para poder escuchar, comprendió al otro para amarlo... y todo para acoger en su dilatado corazón a aquellos que andaban más faltos de amor y consuelo.

Oh M.ª Rosa, concédenos aprender de ti el arte de acoger siempre y de disponer nuestro interior para que cualquier persona que se acerque a nosotros se vaya con una palabra de aliento y consuelo en su corazón.

Ana Edo

Comunidad de Tortosa

PARAULES DE VIDA

Laudato si'

En aquest últim escrit de Vida Diocesana abans de les vacances, m'atreveixo a recomanar-los que dediquin una mica de temps a llegir i meditar la nova encíclica del papa Francesc *Laudato si'*, sobre la cura de la casa comuna que és la creació.

Estem davant una paraula il·luminadora sobre un tema del qual la cultura actual està molt sensibilitzada. Aquesta paraula del Papa era necessària en aquest moment. Actualment es donen certs fenòmens que ens preocupen a tots, perquè són manifestacions d'un trencament de l'equilibri que hauria de regnar en la naturalesa i que, si no es controlen, poden posar en perill el futur de la humanitat: el canvi climàtic, les qüestions relacionades amb l'ús i el consum dels béns, la conservació de l'aigua i la pèrdua de la biodiversitat, etc. Avui tots compartim la convicció de què hem de tenir més cura de la naturalesa.

La inquietud que generen aquests fets es manifesta en l'extensió d'una consciència i una major sensibilitat per les qüestions relacionades amb l'ecologia, i en la importància cada vegada major que l'opinió dels grups ecologistes i defensors del medi ambient té en la vida de la nostra societat.

No obstant això, malgrat aquesta sensibilitat cada vegada més estesa, i malgrat que en la tradició de l'Església existeix una base molt important en la doctrina de la creació, faltava una paraula il·luminadora del magisteri de l'Església que ens oferís una visió cristiana global d'aquesta problemàtica que afecta a tota la humanitat. És cert que els últims papes s'havien ocupat ocasionalment d'aquestes qüestions, però no existia una reflexió sistemàtica del magisteri de l'Església sobre aquests temes.

Amb aquesta encíclica, el Papa, al presentar la visió cristiana de la problemàtica relacionada amb l'ecologia i el medi ambient, pretén que l'Església no quede fora d'aquest debat tan decisiu per al futur del nostre planeta, i vol entrar en diàleg amb tots sobre com hem de cuidar la nostra casa comuna.

En aquesta inquietud del Papa bateja una preocupació: el que està en joc és el futur de l'home i la possibilitat d'una vida digna per a tots els éssers humans. En *Laudato si'* trobem els principis d'una reflexió cristiana sobre els problemes relacionats amb l'ecologia i el medi ambient. Entre aquests principis voldria enumerar els quatre que, al meu mode de veure, constitueixen les claus bàsiques per entendre aquesta encíclica. El Papa proposa una ecologia integral que incloga la protecció de la vida humana enfront les distintes formes de degradació. Insisteix també en la necessitat d'un canvi en els hàbits de vida que deu de realitzar-se sobre tot als països desenvolupats. Ens invita a gaudir de la naturalesa amb una mirada contemplativa que ens ajudi a percebre la seva bellesa i a apropar-nos a Déu. I, finalment, ens recorda que el vertader progrés va lligat a la protecció de la naturalesa. En propers escrits exposarem amb més deteniment aquests principis.

Que la lectura d'aquest text i el descans siguin una ocasió per trobar-se amb Déu a partir de la creació.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

AGENDA

- **Dissabte 1**, Visita Pastoral a Boixar, 12 h, Missa Estacional. / Visita Pastoral a Castell de Cabres, 19.30 h, Missa Estacional.
- **Diumenge 2**, Visita Pastoral a Ballestar, 12 h, Missa Estacional. / Visita Pastoral a Fredes, 19 h, Missa Estacional.

ENTREVISTA

▶ ROSA RIBAS GARRIGA

La Passió de Gaudí

La Rosa Ribas, llicenciada en Sagrada Escripura, és la primera doctora en Història de l'Església, Arqueologia i Arts Cristianes per la Facultat Antoni Gaudí. La seva tesi és *La façana de la Passió de la basílica de la Sagrada Família. El projecte de Gaudí. Estudi històric, biblioteològic i litúrgic.*

Com són els dos dibuixos que va fer Gaudí de la façana de la Passió?

Gaudí va concebre la idea bàsica per a la façana de la Passió des de l'inici. El primer (1892) era un projecte semblant al de la façana del Naixement. En el de 1911 —definitiu—, s'hi observen diferències significatives: les seves formes són molt més geomètriques, més dures i més cantelludes, amb contrastos molt marcats per accentuar el dramatisme.

Per què va canviar de plantejament?

El canvi està en íntima relació amb la seva experiència vital. El disseny definitiu el realitza en un context de crisi social i en un moment d'una gran crisi i de patiment personal per la malaltia de les febres de malta. Durant la convalescència, a Puigcerdà, Gaudí va fer una profunda experiència mística: les llargues hores de meditació i de lectura el van abocar a reflexionar sobre les qüestions fonamentals com a creient.

Quina és la conclusió més significativa de l'estudi?

L'anàlisi de la Passió —dibuix de 1911— ens permet constatar que és d'una gran profunditat teològica. Hi destaca l'eix central, que anomenem «de la creu a la glòria». El tema de fons és el misteri de la redempció tal com es concreta litúrgicament en el tríduum pasqual. Crucifixió i resurrecció eren per a Gaudí conceptes pertanyents al mateix missatge que no es poden separar. Es pot dir que la façana anomenada de la Passió és la de la Redempció, segons la concepció de Gaudí.

PREGÀRIES DE LA M. TERESA

Pels jutges

Escolta, Senyor, la meva pregària pels jutges.

Han d'escoltar moltes històries: dóna'ls bona oïda per tal d'escoltar l'honesta veritat.

Han de fer justícia, com el rei Salomó: atorga a la seva intel·ligència la saviesa necessària.

Han de condemnar la crueltat i la injustícia: concedeix-los misericòrdia i coratge.

Han de fixar el temps de condemna dels qui han delinquit:

dóna'ls esperança, perquè no empenyin a la desesperació les persones sobre qui han de dictar sentència.

I tu, Senyor Jesucrist, que ets i seràs, de tots els jutges, el més gran i per sempre, en aquest dia vuitè de la història del món, perdona els nostres pecats i fes-nos arribar feliçment a la casa del Pare.

Amén.

Mare Teresa de Calcuta

HECHOS DE VIDA

No seamos tan susceptibles

J. L. Vives (1492-1540), filòsof y humanista, professor de las universidades de Lovaina (Bélgica) y Oxford (Inglaterra), y amigo personal de Erasmo de Rotterdam y de santo Tomás Moro, recomendaba:

—«No seamos tan susceptibles, de manera que la más mínima palabra nos trastorne.»

—Una persona **susceptible** es la que tiene propensión a sentirse ofendida o a interpretar lo que se le hace o se le dice como ofensivo o demostrativo de falta de estimación o de maltrato.

—No seamos tan susceptibles —sensibles— que todos deban estar muy atentos y cuidadosos al hablarnos y tratarnos.

—No seamos tan susceptibles como para recoger y guardar en la mente y en el corazón las ofensas. Así no viviremos.

—No seamos tan susceptibles ante cualquier actitud de menosprecio.

—No seamos tan susceptibles y abandonemos todo resentimiento. Nos dañamos a nosotros mismos.

—No seamos tan susceptibles de modo que el *amor propio* nos turbe.

—No seamos tan susceptibles, porque cuando una persona se deja llevar por el fuego de la ira es capaz de provocar su propia ruina.

—No seamos tan susceptibles, porque es mejor para nuestra salud física y espiritual **aceptar una humillación —a imitación de Jesús—** que vengarla.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Déu és tendresa

Una de les formes amb què l'Esperit Sant fa sentir en nosaltres la seva presència és la tendresa. «La ternura es el movimiento de lo santo en nosotros», deia Cristina Kaufmann. L'abraçada d'un nen, un petó delicat, una carícia, un somriure carinyós... expressen la presència de Déu en nosaltres.

Jesús era una persona profundament afectuosa: abraça els infants, es deixa tocar per les dones, plora la mort del seu amic Llätzer, acull el cap del deixeble estimat sobre el seu pit...

A la Bíblia, l'amor de Déu és comparat amb gestos humans molt tendres: el d'un pare que pren en braços el seu fill i se l'atansa a la galta (*Os* 11,3), el d'una mare amb el nen adormit a la falda (*S'* 130) o donant-li el pit (*Is* 66,11), el de l'espòs que té el braç esquerre sota el cap de l'esposa i amb el dret l'abraça (*Ct* 2,6). La tendresa humana és símbol de la tendresa de Déu.

Els sants, homes transfigurats que han tornat a la innocència del Paradís, ens regalen escenes infinitament tendres. Ho veiem, per exemple, en el tracte amb els animals, parlant-los o amansint-los. És el cas de sant Francesc amb el llop de Gubbio o de sant Joan de la Creu amb el conill que no se li separava de sota l'hàbit. La pau tendra que porten al cor els sants, pacifica i reconcilia les criatures que els envolten, talment un tast del Paradís: «El llop conviurà amb l'anyell, la pantera jaurà amb el cabrit...» (*Is* 11,6).

La tendresa que regna en el nostre cor és fruit de la Presència de l'Esperit Sant.

Fra Josep Manuel Vallejo

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

27. ■ Dilluns (■ Barcelona, Sant Feliu i Terrassa) (**litúrgia hores: 1a setm.**) [Ex 32,15-24.30-34 / *SI* 105 / *Mt* 13,31-35]. Sant Cugat (Cucufate), mr. barceloní (s. iv), d'origen africà, venerat, entre altres indrets, a Sant Cugat del Vallès. Santes Juliana i Semproniana, vgs. i mrs. de Mataró, patrones d'aquesta ciutat; santa Natàlia, mr.

28. ■ Dimarts [Ex 33,7-11;34,4b-9.28 / *SI* 102 / *Mt* 13,36-43]. Santa Caterina Thomàs, vg. agustina, de Mallorca; sant Víctor I, papa africà i mr.; sant Pere Poveda, prev. i mr., fundador de la Institució Teresiana.

29. □ Dimecres [Ex 34,29-35 / *SI* 98 / *Jn* 11,19-27 (o bé: *Lc* 10,38-42)]. Santa Marta, germana de Maria i de Llätzer, amics de Jesús residents a Betània, patrona dels hostalers i taverners. Sant Fèlix III, papa (romà, 483-492).

30. ■ Dijous [Ex 40,14-19.32-36 / *SI* 83 / *Mt* 13,47-53]. Sant Pere Crisòleg (s. iv-v), bisbe de Ravenna i doctor de l'Església. Màrtirs de Sant Joan de Déu (Calafell i altres indrets, 1936). Sants Abdó o Abdon i Senén (popularment Nin i Non), mrs., patrons dels hortolans.

31. □ Divendres [*Lv* 23,1.4-11.15-16.27.34b-37 / *SI* 80 / *Mt* 13,54-58]. St. Ignasi de Loiola (1491-1556), prev., basc, fund. Companyia de Jesús a Roma (SJ, jesuïtes, 1540).

1. □ Dissabte [*Lv* 25,1.8-17 / *SI* 66 / *Mt* 14,1-12]. Sant Alfons-Maria de Liguori (Nàpols 1696 - Pagani 1787), bisbe de Goti i doctor de l'Església, fund. Redemptoristes (CSSR, 1732), patró dels confessors i moralistes. Santes Fe, Esperança i Caritat, vgs. i mrs.

2. ■ † Diumenge vinent, XVIII de durant l'any (**lit. hores: 2a setm.**) [Ex 16,2-4.12-15 / *SI* 77 / *Ef* 4,7.20-24 / *Jn* 6,24-35]. Sant Pere-Julità Eymard (1811-1868), prev. de La Mure, fund. associacions eucarístiques i dels sacerdots sacramentins. Mare de Déu dels Àngels o de la Porciúncula; sant Esteve I, papa (254-257) i mr.

DIUMENGE XVII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del segon llibre dels Reis (2Re 4,42-44)

En aquells dies, un home de Baal-Salisà va anar a dur a l'home de Déu, Eliseu, vint pans d'ordi, els primers de la collita, i vi novell. Eliseu digué al seu servidor: «Dóna-ho a tota la comunitat i que en mengin». El servidor li contestà: «¿Com puc donar això a un centenar d'homes?» Però Eliseu insistí: «Dóna-ho a tota la comunitat, i que mengin. Això diu el Senyor: Tots en menjaran, i encara en sobrarà». Ell ho repartí, en menjaren i encara en sobrà, tal com el Senyor havia dit.

▶ Salm responsorial (144)

R. *Tan bon punt obriu la mà, Senyor, ens sacieu de bon grat.*

Que us enalteixin les vostres criatures, / que us beneixin els fidels; / que proclamïn la glòria del vostre Regne / i parlin de la vostra potència. R.

Tothom té els ulls en vós, mirant esperançat, / i al seu temps vós els doneu l'aliment. / Tan bon punt obriu la mà, / sacieu de bon grat tots els vivents. R.

Són camins de bondat els del Senyor, / les seves obres són obres d'amor. / El Senyor és a prop dels qui l'invoquen, / dels qui l'invoquen amb sinceritat. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 4,1-6)

Germans, jo, pres per causa del Senyor, us prego que visqueu com ho demana la vocació que heu rebut, amb tota humilitat i mansuetud, amb paciència, suportant-vos amb amor els uns als altres, no escatimant cap esforç per estrènyer la unitat de l'esperit amb els lligams de la pau. Un sol cos i un sol esperit, com és també una sola l'esperança que neix de la vocació rebuda. Un sol Senyor, una sola fe, un sol baptisme, un sol Déu i Pare de tots, que està per damunt de tot, actua a través de tot i és present en tot.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 6,1-15)

En aquell temps, Jesús se n'anà a l'altra riba del llac de Galilea, el llac de Tiberíades. El seguia molta gent, perquè veien els senyals prodigiosos que feia amb els malalts. Jesús pujà a la muntanya i s'hi assegué amb els deixebles. S'acostava la Pasqua, la festa dels jueus. Jesús alçà els ulls, veié la gentada que anava arribant i preguntà a Felip: «¿On comprarem pa perquè puguin menjar tots?» Ho preguntava per veure què hi deia Felip. Jesús sabia què volia fer. Felip li respongué: «Necessitaríem molts diners per poder donar només un tros de pa a cadascun». Un dels deixebles, Andreu, el germà de Simó Pere, diu a Jesús: «Aquí hi ha un noi que té cinc pans d'ordi i dos peixos, però, ¿què es això per a tanta gent?» Jesús digué que fessin seure tothom. En aquell indret hi havia molta herba, i s'hi asseguren. Eren uns cinc mil homes. Jesús prengué els pans, digué l'acció de gràcies i els repartí entre tota la gent asseguda. El mateix va fer amb els peixos. I en repartia tant com en volien. Quan tothom quedà satisfet, digué als deixebles: «Recolliu el que ha sobrat, que no es faci malbé». Ho recolliren i, de les sobres d'aquells cinc pans d'ordi, n'ompliren dotze coves.

Quan la gent s'adonà del prodigi que Jesús havia fet, començà a dir: «Segur que aquest home és el Profeta que havia de venir al món». Jesús, sabent que anaven a apoderar-se d'ell per fer-lo rei, es retirà tot sol a la muntanya.

▶ Lectura del segundo libro de los Reyes (2Re 4,42-44)

En aquellos días, uno de Baal-Salisá vino a traer al profeta Eliseo el pan de las primicias, veinte panes de cebada y grano reciente en la alforja.

Eliseo dijo: «Dáselos a la gente, que coman.» El criado replicó: «¿Qué hago yo con esto para cien personas?» Eliseo insistió: «Dáselos a la gente, que coman. Porque así dice el Señor: Comerán y sobrará.»

Entonces el criado se los sirvió, comieron y sobró, como había dicho el Señor.

▶ Salmo responsorial (144)

R. *Abres tú la mano, Señor, y nos sacias.*

Que todas tus criaturas te den gracias, Señor, / que te bendigan tus fieles; / que proclamen la gloria de tu reinado, / que hablen de tus hazañas. R.

Los ojos de todos te están aguardando, / tú les das la comida a su tiempo; / abres tú la mano, / y sacias de favores a todo viviente. R.

El Señor es justo en todos sus caminos, / es bondadoso en todas sus acciones; / cerca está el Señor de los que lo invocan, / de los que lo invocan sinceramente. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 4,1-6)

Hermanos: Yo, el prisionero por el Señor, os ruego que andéis como pide la vocación a la que habéis sido convocados. Sed siempre humildes y amables, sed comprensivos, sobrellevaos mutuamente con amor; esforzaos en mantener la unidad del Espíritu con el vínculo de la paz. Un solo

cuerpo y un solo Espíritu, como una sola es la esperanza de la vocación a la que habéis sido convocados. Un Señor, una fe, un bautismo. Un Dios, Padre de todo, que lo trasciende todo, y lo penetra todo, y lo invade todo.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 6,1-15)

En aquel tiempo, Jesús se marchó a la otra parte del lago de Galilea (o de Tiberíades). Lo seguía mucha gente, porque habían visto los signos que hacía con los enfermos. Subió Jesús entonces a la montaña y se sentó allí con sus discípulos. Estaba cerca la Pascua, la fiesta de los judíos. Jesús entonces levantó los ojos, y al ver que acudía mucha gente dijo a Felipe: «¿Con qué compraremos panes para que coman éstos?» (lo decía para tentarlo, pues bien sabía él lo que iba a hacer). Felipe le contestó: «Doscientos denarios de pan no bastan para que a cada uno le toque un pedazo.» Uno de sus discípulos, Andrés, el hermano de Simón Pedro, le dijo: «Aquí hay un muchacho que tiene cinco panes de cebada y un par de peces; pero, ¿qué es eso para tantos?» Jesús dijo: «Decid a la gente que se sienten en el suelo.» Había mucha hierba en aquel sitio. Se sentaron: sólo los hombres eran unos cinco mil. Jesús tomó los panes, dijo la acción de gracias y los repartió a los que estaban sentados; lo mismo todo lo que quisieron del pescado. Cuando se saciaron, dijo a sus discípulos: «Recoged los pedazos que han sobrado; que nada se desperdicie.» Los recogieron y llenaron doce canastas con los pedazos de los cinco panes de cebada que sobraron a los que habían comido.

La gente entonces, al ver el signo que había hecho, decía: «Éste sí que es el Profeta que tenía que venir al mundo.» Jesús entonces, sabiendo que iban a llevárselo para proclamarlo rey, se retiró otra vez a la montaña, él solo.

Rostre del Crist. De la pintura *La Santa Cena*, de Francesc Ribalta (1565-1628). Museu Provincial de València

COMENTARI

Pa per als pobres

En aquest diumenge i els quatre següents, llegim Joan, capítol 6: la multiplicació dels pans, Jesús caminant sobre el llac i el llarg discurs del pa de vida que acaba en la crisi entre els seguidors de Jesús. Ha alimentat la gentada i volen fer-lo rei, en el fons, per a no haver de treballar. És el recurs fàcil al miracle. Però la festa de Pasqua s'acosta i a Jerusalem li espera una altra corana.

Com a creients sabem que Crist ha vingut com a alliberador i redemptor. Ho sabem de debò? Ho podem veure? Perquè en el món encara hi ha ne-

cessitat: fam, injustícia, odi... Fins i tot en les nostres comunitats planen preguntes i problemes..., i sempre hi seran. Redimits? Hi brilla ja la llum de Crist com també ho fa en la foscor. I tanmateix, entre nosaltres hi ha persones que són llum, només cal que els vegem: plens d'esperança, d'amor, evangelitzadors i testimonis del Déu que és tot amor. I el Crist enmig de nosaltres, enmig de la nostra necessitat.

La fam i la misèria en el món són un problema pesant, una interpel·lació a les nacions acomodades, però també a cadascun de nosaltres. Avui es parla amb raó de l'estil de vida: perquè els pobres creixen cal reduir el nostre consum, trobar de

nou un estil de vida senzilla, compartir la nostra riquesa amb els més pobres. L'alimentació de la gentada en una regió desèrtica és narrada pels diversos evangelistes. Joan ho fa talment que una clara resplendor embolcalla el comportament de Jesús. Ell puja a la muntanya per poder estar sol. Però com que el busquen, per amor deixa els propis interessos per servir els altres i baixa de la muntanya. Aquest esdeveniment, discurs i signe evoca clarament l'eucaristia. El *pa de la vida* és el Crist mateix, *Paraula* i *Eucaristia*. Jesús ens invita a congregar vitalment els verbs: partir, repartir per compartir, com ell ho va fer.

Ignasi Ricart, claretià

CRÒNICA DIOCESANA

Festa de les imatges de la Terra Alta

El dia 31 de maig, a Gandesa, va tenir lloc una festa de les imatges dels sants i de les marededéus de l'Arxiprestat de la Terra Alta. El motiu va ser la Visita Pastoral del Sr. Bisbe a les dotze parròquies de l'Arxiprestat.

Els mossens al pensar en fer una cosa arxiprestal vam decidir fer una concentració de les imatges a Gandesa així durant tot el diumenge les imatges van sortir dels respectius pobles fins a l'església de Gandesa, on al vespre, el Sr. Bisbe va presidir l'Eucaristia i seguidament les dotze imatges van fer una processó on cada una anava seguida per la gent del poble, mentre estant es resava el rosari.

Va ser una celebració emocionant i viscuda per tota la gent donant així un sentit de comarca i d'Arxiprestat.

Mn. Jordi Centelles
Arxiprest de la Terra Alta

Fira del Comerç Just a l'Ampolla

El dissabte 30 de maig i organitzat per l'associació cultural Sant Jordi de l'Ampolla, es va celebrar la Festa del Comerç Just.

Entre altres associacions vam participar-hi Mans Unides, Càritas, Moviment Cultural Cristià i la Delegació de Missions de Tortosa.

Malgrat el vent que bufava ben fort, va haver-hi una nombrosa participació.

Agraïm des d'aquestes línies la generositat de tantes persones d'arreu de la nostra diòcesi que fan possible aquestes realitats.

Delegació de Missions de Tortosa

Visita Pastoral a Arnes, Caseres i Bot

Els passats 25, 26, 27, 28 i 29 de maig el Sr. Bisbe va visitar Arnes, Caseres, Bot, dins la Visita Pastoral. Han estat uns dies d'agermanament i coneixença del nostre Sr. Bisbe a les nostres parròquies, a on hem pogut visitar els

Visita Pastoral a Arnes

llocs més emblemàtics de cada lloc i també la seva gent en especial els malalts.

Vigília arxiprestal de Pentecosta

El dissabte 23 de maig de 2015, a l'Església parroquial de Sant Pere apòstol, de l'Hospitalet de l'Infant, a les 22.30 h es va celebrar la Vigília arxiprestal de Pentecosta. L'arxiprestat del Delta-Litoral va promoure aquesta vigília per aprofundir en la comunió eclesial en atenció a les línies d'acció pastoral diocesanes.

La celebració va constar d'una litúrgia de la paraula, una homilia i pregària dels fidels. Després es va exposar el Santíssim. Amb cants de lloança intercalats es van presentar els set dons de l'Esperit simbolitzats en set ciris i portats per un membre de les diferents parròquies presents. Cada do fou introduït amb un breu text tret de les paraules del papa Francesc. Va haver-hi temps de pregària personal i adoració.

Van participar-hi unes setanta persones de les diferents parròquies de l'arxiprestat i un grup de Benicarló.

Mn. Julián Escudé

PALABRAS DE VIDA

Laudato si'

En este último escrito de Vida Diocesana antes de las vacaciones, me atrevo a recomendarles que dediquen un poco de tiempo a leer y meditar la nueva encíclica del papa Francisco *Laudato si'*, sobre el cuidado de la casa común que es la creación.

Estamos ante una palabra iluminadora sobre un tema hacia el que la cultura actual está muy sensibilizada. Esta palabra del Papa era necesaria en este momento. Actualmente se dan ciertos fenómenos que nos preocupan a todos, porque son manifestación de una ruptura del equilibrio que debería reinar en la naturaleza y que, si no se controlan, pueden poner en peligro el futuro de la humanidad: el cambio climático, las cuestiones relacionadas con el uso y el consumo de los bienes, la conservación del agua y la pérdida de la biodiversidad, etc. Hoy todos compartimos la convicción de que debemos cuidar más la naturaleza.

La inquietud que generan estos hechos se manifiesta en la extensión de una conciencia y una mayor sensibilidad por las cuestiones relacionadas con la ecología, y en la importan-

cia cada vez mayor que la opinión de los grupos ecologistas y defensores del medio ambiente tienen en la vida de nuestra sociedad.

Sin embargo, a pesar de esta sensibilidad cada vez más extendida, y a pesar de que en la tradición de la Iglesia existe una base muy importante en la doctrina de la creación, faltaba una palabra iluminadora del magisterio de la Iglesia que nos ofreciera una visión cristiana global de esta problemática que afecta a toda la humanidad. Es cierto que los últimos papas se habían ocupado ocasionalmente de estas cuestiones, pero no existía una reflexión sistemática del magisterio de la Iglesia sobre estos temas.

Con esta encíclica, el Papa, al presentar la visión cristiana de la problemática relacionada con la ecología y el medio ambiente, pretende que la Iglesia no quede fuera de este debate tan decisivo para el futuro de nuestro planeta, y quiere entrar en diálogo con todos sobre de cómo hemos de cuidar nuestra casa común.

En esta inquietud del Papa late una preocupación: lo que está en juego es el futuro del hombre y la posibilidad de una vida digna pa-

ra todos los seres humanos. En *Laudato Si'* encontramos los principios de una reflexión cristiana sobre los problemas relacionados con la ecología y el medio ambiente. Entre estos principios quisiera enumerar los cuatro que, a mi modo de ver, constituyen las claves básicas para entender esta encíclica. El Papa propone una ecología integral que incluya la protección de la vida humana frente a las distintas formas de degradación. Insiste también en la necesidad de un cambio de hábitos de vida que debe realizarse sobre todo en los países desarrollados. Nos invita a disfrutar de la naturaleza con una mirada contemplativa que nos ayude a percibir su belleza y a acercarnos a Dios. Y, finalmente, nos recuerda que el verdadero progreso va ligado a la protección de la naturaleza. En próximos escritos expondremos más detenidamente estos principios.

Que la lectura de este texto y el descanso sean una ocasión para encontrarse con Dios a partir de la creación. Buenas vacaciones.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa